

ชีวิตจริงในทางปฏิบัติ

เมื่อสองสามวันพรรคพวกส่งข้อมูลทางไลน์ (Line) เตือนบรรดาผู้เกษียณแจ้งให้ทำใจอยู่ถึงปัจจุบัน โดยบรรยายว่า ทั้งความสะดวกสบายและบริการต่าง ๆ ที่เขาให้แก่เรานั้น เขาทำเพราะเรายังอยู่ในตำแหน่ง เขาบริการตำแหน่งเราไม่ได้บริการเรา เมื่อเราพ้นตำแหน่งแล้วอย่าหวังการรับบริการดังกล่าว โดยยกเรื่องจริงมาบรรยายว่า ระหว่างอยู่ในตำแหน่งมีแต่คนเอาใจและบริการ เช่น มีรถมารับมีคนบริการกาแฟ เคี้ยวนี้ไม่มีใครมารับต้องนั่งรถรับจ้าง (Taxi) ไปเอง ไม่มีบริการกาแฟอยากทานก็ไปรับเอง ผู้ส่งข้อมูล หวังจะเตือนเพื่อน ๆ ว่าอย่าไปหลงอีกต่อไป ควรอยู่กับปัจจุบัน トラบใดที่เราพ้นความเป็นนายเขาแล้ว เขาจะไม่ดูแลเราต่อไป ฉะนั้น หลายนคนจึงอยากอยู่ในอำนาจหรือในตำแหน่งนาน ๆ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ต้องเข้าใจสัจธรรมและความจริง โดยหันมาสนใจอยู่กับปัจจุบัน ผู้บริหารหลายคนเมื่ออยู่ในอำนาจ หรือดำรงตำแหน่งบริหารหรือระดับหัวหน้าได้ใช้อำนาจอย่างแท้จริง คือมีอำนาจมาก อำนาจฉบับดาลให้ทุกอย่างอยากได้อะไรก็ได้ ถ้าไปเจอผู้บริหารขาดคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งอาจจะใช้อำนาจไปในทางเสียหายหรือหาผลประโยชน์ในทุกช่องทาง โดยเฉพาะในสายงานที่ยามมีอำนาจพูดง่าย ๆ ก็คือ หากินกับตำแหน่งนั้น ผมทั้งประสานด้วยตนเองและได้ยินเรื่องการใช้ อำนาจมาในทางปฏิบัติหลายเรื่อง เช่น การหักเปอร์เซ็นต์ ไม่ว่าจะค่าเบี้ยเลี้ยง งานที่รับเข้ามา และผลประโยชน์อื่นใด ไม่ว่าจะเงินทอง การอนุมัติทุกครั้งต้องแนบสิ่งตอบแทนมาด้วยเป็นเงินสด มิฉะนั้น งานเหล่านั้นอาจไม่รับการอนุมัติ ที่จริงผู้รับเหมาก็ตระหนักโดยอยู่กับปัจจุบันเช่นกันคือ เขาย่อมทราบดีว่าผู้อนุมัติจะต้องการเท่าไร เขาก็ยินดีทั้งสิ้น เพราะจะต้องการได้งานนั้น ๆ มีนักบริหารหรือผู้ใช้อำนาจราชการไม่แตะต้องสิ่งที่ไม่ถูกต้องเหล่านี้ เพราะยึดถือความถูกต้องเป็นธรรม อาจถูกเยาะเย้ยว่าไม่เป็นบ้าง โง่บ้าง หรืออาจไม่ทันคนซึ่งที่ใคร ๆ เขาล้วนมีบ้าน มีรถ ทั้งหลังใหญ่และคันใหญ่ บางคนเลยไปถึงว่า ทำไม่จึงอยากจนอยู่ เพราะทุกคนพินจน เพราะมารับตำแหน่งสำคัญ ๆ แล้ว และตำแหน่งทำให้ร่ำรวยมีหน้ามีตา นั้นเป็นมาตรฐานรุ่นเก่า สำหรับรุ่นใหม่อาจจะมีแวมองหรือมิติ ในการทำราชการยุคใหม่ซึ่งยึดความถูกต้อง ต้องตรง และปฏิบัติได้จริง

เมื่อได้รับข้อมูลอันแรก ๆ ผู้เขียนก็พยายามทบทวน ในทางปฏิบัติเราวางตัวอย่างไร เป็นคนยึดแนวเป็นเจ้านาย (Bossy) หรือไม่ มีคณะผู้ติดตามเยอะหรือไม่ แนวไหน

(ลูกหาบ) เยอะ เมื่อทบทวนแล้วจริง ๆ ตรงข้ามผู้เขียนเป็นผู้บริหารระดับผู้ว่าราชการจังหวัด ระดับอธิบดี โดยเฉพาะกรมซึ่งมีผลประโยชน์เยอะ เช่น กรมการเร่งรัดพัฒนาชนบท (ร.พ.ช.) และเป็นรองปลัดกระทรวงมหาดไทย ถ้าจะหาผลประโยชน์จริง ๆ คงได้เป็นกอบเป็นกำ แต่ในทางตรงกันข้ามได้ยื่นหยัดถูกต้อง ตรง และปฏิบัติได้ โดยไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองไม่เหมือนคนอื่น เพราะบรรดาเงินเดือน สวัสดิการต่าง ๆ ที่ทางราชการมอบให้ ก็ถือว่ามากพอแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องสรรหาในทางที่มีขอบแต่ประการใด ผู้เขียนได้ยึดแนวทางถูกต้องนี้มาตลอด โดยไม่รู้เรื่องร้อนหนาวไปตามกระแสและพยายามสอนผู้ใต้บังคับบัญชา เลขาฯ ให้ระมัดระวังในความถูกต้อง เป็นธรรม อยู่เสมอ ๆ ผู้เขียนก็สามารถบริหารราชการโดยผ่านตำแหน่งต่าง ๆ มาด้วยความเรียบร้อย จริงอยู่การปฏิบัติตัวดังกล่าว อาจจะไม่ใช่ว่ามาตรฐานที่ข้าราชการทั่วไปเขาปฏิบัติกัน แต่ถ้าเรามีความมุ่งมั่นก็สามารถปฏิบัติได้ อย่างน้อยมีเงื่อนไข 2 ประการ คือ นอกจากยึดความถูกต้องแล้ว ผู้เขียนไม่ผสมโรง ในการกระทำไม่ถูกต้อง คือ ทำตัวเป็นตัวอย่างไม่ใช่ว่า ปากว่าตาขีป แต่ประการใด อีกประการหนึ่ง ผู้เขียนไม่เคยแสดงตัวโดยปฏิบัติเจียบ ๆ โดยไม่โฆษณา เพราะเราไม่ต้องการหรืออยากมีชื่อเสียง แต่เราปฏิบัติจริง แม้ผู้บังคับบัญชาอาจจะเห็นหรือชื่นชม หรือไม่ก็ตาม เราก็ปฏิบัติต่อไปอย่างต่อเนื่อง และผู้เขียนทำหน้าที่บริหารระดับสูงกว่า 10 ปี ซึ่งนานพอควรและปฏิบัติเป็นนโยบายเช่นนี้มาตลอด ดังได้กล่าวแล้ว นอกจากส่วนตัวผมไม่มีนอกมีใน ลูกหาบก็ไม่มีเยอะเท่าที่จำเป็นเท่านั้น จึงทำตัวผ่านประสบการณ์เรื่องข้อมูลตามเรื่องนี้ (Line) ที่ให้สัมภาษณ์ทางการเสีย มิฉะนั้น จะลำบากซึ่งผู้เขียนยึดปัจจุบันอยู่แล้ว และมีได้หวังอะไรจากใครมากนัก ทำตัวสบาย ๆ เรียบ ๆ ไม่ฟุ้งเฟ้อ มีมาตรฐานความเป็นอยู่แทบจะต่ำกว่ามาตรฐานด้วยซ้ำคือ ประหยัดตามความจำเป็นจริง ๆ จริง ๆ แล้วปัจจุบันผู้เขียนยังคงไปไหนมาไหนด้วยรถใต้ดิน และรถไฟฟ้า ซึ่งหลายคนอาจเห็นแปลก แต่ผู้เขียนเห็นเป็นเรื่องปกติ เพราะเรายึดสถานีปลายทางคือสถานที่เราจะต้องไปให้ถึง จะโดยรถเมล์ รถสาธารณะต่าง ๆ ไต ๆ ก็ได้ ที่จริงพาหนะการเดินทางสาธารณะบ้านเราขณะนี้ดีกว่าสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เยอะเลย ผมอยู่กรุงเทพฯ มาแต่เกิด ได้รับบริการโดยสารหลังสงครามโลกมาแล้ว และเป็นประสบการณ์ดี ๆ ที่จริงบ้านเรามีสิ่งอำนวยความสะดวก แม้ไม่มีเงินแต่พอไปได้ ส่วนตัวผู้เขียนก็ว่า พอแล้วตามปรัชญาที่ว่า “พอเพียง” บทความนี้พยายามชี้ว่า ในทางปฏิบัติผู้เขียนระมัดระวังการใช้ชีวิตที่เหมาะสมไม่มากไม่น้อยจนเกินไป ไม่ยึดติดตำแหน่งบริหาร

ต่าง ๆ และอาจแบกทุกซีไว้มาก สิ่งที่หลายคนกังวลคือ ปฏิบัติอยู่แล้ว ฉะนั้น เมื่อพรรคพวก ส่งข้อมูลก็อยากจะร่วมแสดงความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ เท่าที่จะทำได้ แต่มีสิ่งหนึ่ง จากเดิมคือ บทความเสนอความเห็นว่า ทำเช่นไรข้าราชการจะมีความเป็นอยู่ไม่ต่างกับ ประชาชนมากนัก เพราะหากประชาชนยังยากจน แต่ข้าราชการเราอยู่อย่างสบาย มีสวัสดิการล้นเหลือ ส่วนประชาชนยังลำบาก บ้านเมืองอาจไปไม่รอด คือ ไม่ถืออุดมคติ จนเกินไป แต่เพียงแต่อยู่อย่างเหมาะสม โดยให้อยากให้หันไปมองประชาชนส่วนใหญ่ ด้วยว่าอยู่อย่างไร ลำบากอย่างไรมีหนทางจะช่วยหรือเอื้อเพื่อสิ่งใดได้บ้าง ผู้ส่วนมากให้ ทุกคนกระทำ

